

Čtvrtletník

Jablíčko

časopis Sociálních služeb HB

3/2015 ročník 5.

číslo 19

www.ssmhb.cz

strana 4

Když ty jsi králem byl
a já královnou

strana 5

O houbách a jejich
prospěšnosti

strana 6

Senior Point oslavil
první narozeniny

Slavíme 13. narozeniny!

Na středu **14. října** jsme připravili velkolepou oslavu 13. výročí otevření Domova pro seniory Reynkova. **Všichni jste srdečně zváni!**

9:00 Zahájení

10:00 – 11:00 Soutěžení s překvapením

9:20 Vystoupení pěveckého sboru Domova pro seniory Reynkova „Jiřiny“

11:00 – 11:30 Oběd

9:30 Slavnostní ukončení projektu výmalby interiérů ve spolupráci s Gymnáziem Havlíčkova Brodu

11:30 – 12:30 Canisterapie - Agility

13:00 Vyhlášení výsledků soutěže

13:30 Odpolední zábava - hudba Kája a Pája

Soutěží se může zúčastnit 1 tříčlenné družstvo. Prosíme o potvrzení účasti do 9.října 2015 telefonicky na číslo 569 433 757/109, 725 120 147 nebo mailem na terapie@ssmhb.cz.

Jak jsme si oblíbili elektrokola

Bylo to jednoho pošmourného, podzimního rána, když mě paní ředitelka potkala mezi dveřmi a ptala se mě, co bychom potřebovaly, jako pečovatelky, koupit. Co by nám pomohlo v práci v terénu. Odvětila jsem, že auto, a paní ředitelka na to, že to ví, ale na auto v současné době nejsou finance. „Tak v tom připadá koloběžku!“ pozlobila jsem jí z recese. Jenže ejhle - recese nerecese - z mojí poznámky se vyvinulo v nejbližších dnech živé téma k diskusi mezi všemi

zaměstnanci pečovatelské služby. Nejpádnejšími důvody proti koloběžce bylo: kam bychom dávaly nákupy a co s ní, když bude cesta do kopce. Jaké bylo naše překvapení,

když nám po pár dnech paní vedoucí tlumočila velkorysou pobídku od paní ředitelky: ať si dojdeme vybrat dvě elektrokola. Popravdě řečeno - tahle možnost nás uvedla do rozpaků. Za prvé nás vůbec nenapadla, za druhé už byl prosinec a za třetí - jak vybrat kolo, aby plus mínus vyhovovalo všem pečovatelkám. Nakonec jsme vybraly velké, protože jsme samy také všechny velké...

Pokračování na str. 3.

Úvodník ředitelky

Vážení a milí čtenáři, ráda bych se s Vámi podělila o novinku v Sociálních službách města Havlíčkova Brodu a to: Jak využít elektrokola v sociálních službách?

K této otázce mě vedla myšlenka jak zlepšit dostupnost sociálních služeb v našem regionu. Část našich pečovatelek nejezdí automobilem a chůze z jedné části města do druhé je časově náročná. A proto myšlenka využití elektrokol mě zaujala natolik, že

jsem se rozhodla ji u nás v organizaci realizovat. Cesta k zavedení elektrokol do praxe, však nebyla jednoduchá. Musela jsem zvážit několik oblastí ve využití elektrokol v pečovatelské službě. Jedna z oblastí byla bezpečnost a ochrana zdraví pečovatelek a s tím souvisí ochranné pomůcky, které jsou

Cesta k zavedení elektrokol do praxe, však nebyla jednoduchá.

nedílnou součástí při používání elektrokol. Ochranná přilba, signalizační znaky se staly nedílnou součástí při využití elektrokol. Ve směrnici využívání elektrokol jsme museli

pamatovat, jak bude dobíjena baterie u elektrokola, jak budou zabezpečena proti krádeži či kde budou pečovatelky kola parkovat při cestě za klienty. Všechny tyto situace jsme společně dořešili a naše pečovatelky se mohli vydat na cesty za svými klienty. Na závěr bych ráda podotkla, že naše organizace získala v elektrocolech velké pomocníky a úspory z hlediska ekonomického i časového.

Článek mé kolegyně popisuje pocity pečovatelek při zavádění elektrokol v naší organizaci.

Přeji Vám krásné dny!

**Magdalena Kufrová-
Sociální služby města
Havlíčkův Brod**

BLAHOPŘEJEME

V uplynulých měsících oslavili narozeniny následující klienti:

ČERVENEC

Veselá Helena
Petr Miroslav
Mottlová Anna
Šulcová Růžena
Bouchnerová Anna
Polívková Helena
Kašpárek Vladimír
Francová Věra
Pechová Libuše
Stěhnová Božena
Plodík Václav

Domovinka:

Bacík Ervín
Zelená Vlasta

SRPEN

Tregler Václav
Junková Zuzana
Hanzlová Marie
Tachovský Lubomír
Šotolová Anna
Musilová Ludmila

ZÁŘÍ

Němcová Jindřiška
Mottlová Věra
Fialková Ludmila
Kvášová Libuše
Tittlová Eva
Štěpán Jaroslav
Holenda František
Tlustý Jaroslav
Ždímal Miroslav
Techniková Jindřiška
Karlíková Ludmila
Fučík Miroslav, MUDr.

Domovinka:

Kasalová Marie
Kubátová Ludmila
Kubíková Eliška, JUDr.
Mrázek František

Borůvky

Je léto, prázdniny, čas dovolených, ale i dozrávání drobného ovoce, jako rybíz, červený, černý i bílý a další, co nám příroda dopřává. Jako děti jsme měly za úkol chodit na borůvky, ale od nás to do lesa bylo daleko a ještě pěkně do kopce. Původně pocházím z Malče a to na borůvky bylo opravdu dost daleko.

Jednou jsme se sestrou a dalšími děvčaty opět šly na borůvky.

Mně mohlo být asi 9 let, sestra je o dva roky starší a také šikovnější nežli já. Každá jsme měla konvičku, kterou bylo třeba naplnit, no Marie, moje sestra, měla větší než já. Ona samozřejmě nasbírala plnou, ale já asi polovic, dalo nám to, mně to vůbec nebavilo, ale půl bandasky, asi 2 l, jsem přeci nasbírala. Jenže cestou domů nás přepadla bouřka, dost jsme pospíchaly a že to bylo z kopce a cesta

nebyla asfaltka, zakopla jsem a těch pár borůvek pracně nasbíraných jsem vysypala. Já se rozplácla, jak se říká „jak široká tak dlouhá“. Ještě jsem se snažila něco zachránit, ale opravdu to nestálo za řeč, co jsem přinesla domů. Ale borůvák a knedlíky to byla pochoutka, co maminka uvařila a upekla, hlavně z těch co nasbírala sestra.

Růžena Ždímalová

Úvodník osobnosti

Požádali jsme o rozhovor paní Holíkovou, maminku slavných hokejistů Jardy a Jiřího.

Paní Holíková, kde jste se narodila a kde vyrůstala?

Narodila jsem v Praze a dále jsem pak vyrůstala od 3 let v Havlíčkově Brodě.

Co byste nám řekla o svém mládí, kde jste poznala svého manžela?

Chodila jsem v Brodě do základní školy a dále jsem šla ve čtrnácti letech do učení obor kadeřnice. Manžela jsem poznala v Brodě na fotbale, byl to velký sportovec.

Oba Vaši synové se věnovali hokeji, kdo je k tomu přivedl?

Manžel chtěl, aby se věnovali sportu, nejprve lyžovali a pak se začali věnovat lednímu hokeji. Oba ale také samozřejmě studovali.

Napadlo Vás někdy, že Vaši synové budou slavní?

Že se tomuto sportu budou věnovat, jsem věděla, protože jim přinášelo radost, bavilo je to a šlo jim to.

Jaké jste prožívala úspěchy Vašich synů?

Nejvíce jsme prožívali, když hráli doma. Sledovali jsme je a fandili jsme jim. Byli jsme rádi, že se podívají do světa, že něco zažijí.

Co považujete za největší úspěch?

Radovali jsme se, když jim to šlo, manžel jim hodně radil. Když šli kluci na hokej, tak jsem jim vždycky říkala, že se musí hlavně pořádně najíst, aby měli sílu. S úsměvem říká, že později to bylo naopak. Jirka se postavil na led a bruslil, ale Jarka ten musel dřít, aby mu to šlo, ale platilo, že Jirka musel Jardu poslouchat.

Musela se Vaše rodina sportu nějak přizpůsobovat?

Ranní vstávání bylo samozřejmostí, před školou museli chodit na tréninky. Synové jezdili skoro každý víkend hrát, takže měli málo času na všechno ostatní. Pro mě to znamenalo hlavně dobře vařit a prát dresy. Synové byli naše radost, báli jsme se o ně, ale byli jsme na ně pyšní.

Zdena Lehmannová
pracovnice Domova pro seniory Rejnokva

Jak jsme si oblíbili elektrokola

Pokračování ze str. 1.

Dokud byla zima a kola pouze stála v chodbě, ještě to ušlo, ale s prvními teplými dny přišel nezvladatelný nával poznámek, připomínek, vtípků a dotazů od všech zaměstnanců soc. služeb. Jako např.: Kdy už konečně vyjedeme, jestli máme dost ochranných pomůcek, jestli v případě potřeby vezmeme seniora dozadu na nosič, popř. dopředu na „štangli“, a jestli jsme z toho patřičně nadšené. Vystaly i jiné praktické otázky. Např.: co s kolem u klienta, když široko daleko není kolo k čemu připoutat? Je povoleno poutat i k šeríku, nebo jen ke kovovému zábradlí?

Pro mě osobně to bylo usednutí

na kolo po patnácti letech. Ostatní kolegyně, které jezdí na normálních kolech na tom byly o něco líp, a tak mě chodily trénovat. Do parku – zpátky. Na Vršovice /místní část Havl. Brodu/ – zpátky. K čemu se člověk v rámci své profese a zaměstnání propůjčí a co všechno se ještě naučí, to jsem do té doby netušila.

Náš vztah k elektrokolům tedy nebyl po začátku nikterak kladný. Pořád jsme něco „remcaly.“ Ale jezdit jsme začaly. Postupně. Po jedné. Po kouskách. A každý den se nám to líbilo víc a víc.

A teď? Teď se kola ohřejí pod střechou sotva, aby se nabíla. Jinak se nezastaví, co víc, nám

se jich začíná dokonce nedostávat! Pro změnu „remcáme“, ať nám koupí další! Při ranní poradě se vedou vzrušené debaty, kdo si půjčí které kolo, na jak dlouho, kdy ho vrátí a kdo ho dá nabít. Ona je na tom totiž opravdu rychlejší cesta od klienta ke klientovi a taky mnohdy příjemnější. No – jediné, co trpí, je moje nejzadnější část těla, která bezprostředně sousedí s tvrdým sedlem.

Ale zase to vědomí, že jsme první pečovatelky v terénu na elektrokolech v naší republice, to všechny nepříjemnosti zaplaší...

Květoslava Mühlfaitová
terénní pečovatelka

Když ty jsi králem byl a já královnou

Začala bych slovy jedné lidové písně „Když ty jsi králem byl a já královnou“. Příběh se začal odvíjet na jednom ozdravném pobytu v malebné české krajině. Jsem z generace dříve narozených a zdravíčko už začíná zlobit, jak už to ke stáří patří.

Při příjezdu jsem byla posazena ke stolu se čtyřmi místy, jeden muž a další dvě ženy. Každý z jiného kraje, každý jiné mentality. Celý týden jsme se poznávali, vyprávěli si svoje životní příběhy. Muž byl šedovlasý pán, řekla bych kouzelný dědeček. Z jeho očí vyzařovalo nějaké trápení a smutek.

Jak se ukázalo, zemřela mu žena a tak zůstal sám. I já jsem byla sama. Při denních setkání u stolu jsme našli souznění duší a byla jsem pozvána na první procházku. Prošli jsme krásný park, kde se posadili pod velkou smuteční vrbu a jako bychom se už dávno znali, svěřili si svá

tajemství a trápení. Byl velmi galantní, což mi dával na každém kroku najevo. Pozornost a citlivost byla jeho každodenní vlastnost. Než jsem stačila vyslovit svoje přání, již věděl, o

čem přemýšlím a snažil se mi je splnit. Byla jsem šťastná a těšila se na každý nový den. Chodili jsme tančit, zpívat při harmonice a chodili ruku v ruce na procházky, čímž jsme utužovali své přátelství a své zdraví. V ten okamžik jsem se cítila být královnou a on byl mým králem. Zůstali jsme po celý pobyt nerozlučnými kamarády.

Vše ale jednou končí, tak skončil i náš pobyt. Rozloučili se, vyměnili telefonní čísla a odjeli do svých domovů. Byli jsme od sebe daleko. Vrátila jsem se do prázdného bytu a samoty, bylo mi smutno. Vyrostlo mezi námi veliké přátelství, možná i láska, byli jsme na čas mladí. To, co mi celý život scházelo, jsem na 3 týdny našla. Můj život dostal jiný smysl, nebyl čas na chmurné myšlenky a hloupé úvahy. Radovali jsme se ze života. Zjistila jsem, že i v pokročilém věku může člověk najít toho druhého, se kterým mu bude dobře a chce s ním trávit všední okamžiky života.

Skončila bych opět slovy jedné lidové písně „Proč všechno končí, když krásné začíná být.“ Věřte, život je krátký a stojí za to žít. Važme si všech i drobných okamžiků, co nám život přináší.

Ludmila Prchalová

Přibližně před sedmnácti lety vysílala TV Prima pořad Carusošou, který moderoval Pavel Trávníček. Poněvadž co si pomyslím, vždy dotáhnu do vítězného konce, přihlásila jsem se

Carusošou

na natáčení tzv. Carusošou na ulici v Brně na Náměstí Svobody. Den, který byl stanoven, se později změnil o jeden den později, nicméně mě to nevadilo v tom, že bych si nebyla schopná sehnat v Brně nocleh. Ujal se mě pán, který viděl, jak smutně hledím a jsem zklamaná, že natáčení se nekonalo ve stanovený den. Doma samozřejmě bylo velké pozdvižení, že jsem se jim ztratila, ale obrátili se na mého zpovědníka Jindřicha Charouze z Brna a ten jim udal místo, kde se nacházím. Při natáčení byl velice pěkný zážitek v tom, že jsme

čekali než přijela TV Prima. Do konce se mě tam nabídnul čerstvý vdovec, že by tak chtěl se o mě starat 24 hodin denně, kterému jsem s politováním oznámila, že jsem ještě vdaná. Umístila jsem se mezi vybrané účastníky a postoupila dál do kola do Prahy. Jenže můj manžel Mišta, když se jednou po obědě probral v kuchyni a viděl mě v televizi, nevěděl, co se děje, až když mu pak ostatní z vesnice říkali, jak jsem pěkně zpívala, teprve pak mi zatlhl další moje výlety. Už mě nepustil ze zřetele.

Stanislava Mištová

Chcete přispívat do Jablíčka? Máte pro nás nějaké nápady, připomínky?

Napište nám na plodikova@ssmhb.cz!

O houbách a jejich prospěšnosti

O houbách a jejich prospěšnosti Chtěl bych se s čtenáři Jablíčka podělit o dvě zkušenosti, které mě potkaly během mého už mnohaletého působení v časopise Receptář, kde jsem skoro patnáct let šéfredaktoval. Věřím, že budou pro vás v tomto čase, který je v našich zemích už jaksi tradičně i dobou houbařských žní, alespoň trochu podnětné.

Poštěstilo se mi totiž setkat se při psaní velkých, tzv. profilových rozhovorů s nejznámějšími českými mykology (v jednom případě i slovenským), tedy vědci studujícími houby a současně samozřejmě jejich milovníky. Pro tyto muže se jejich vášeň stala celoživotní posedlostí, v řadě případů i celoživotní profesí. Potkal jsem se tak s lidmi, kteří jsou ve svém oboru opravdovými autoritami, znalci, jichž si cení často celý odborný mykologický svět. Jsou to pánové většinou už starší, leckdy je sužují nepříjemné nemoci. Přesto jsem na nich musel nejen obdivovat neutuchající zájem o svoji profesi (koníček), ale především jsem nevycházel z údivu nad jejich mladistvou duševní aktivitou a často téměř fenomenální pamětí, která jim slouží dokonale bez ohledu na nominální věk. Myslím, že takového pamatováka by jim záviděla většina třicátníků.

Přál bych vám vidět tyhle pány v akci. Takové několikahodinové povídání se Zdeňkem Pouzarem či s Františkem Kotlabou, evropskými kapacitami v oboru mykologie, je skutečně mimořádný zážitek. Prvnímu bude zanedlouho osmdesát čtyři let, druhý je ještě o pět let starší. Oba však naprosto suverénně, bez nejmenšího zaváhání po-

jmenovávají stovky druhů hub nejen česky, samozřejmě i latinsky. O každé houbě, o každé takřkajíc žabině, vědí úplně všechno – kde se vyskytuje nejčastěji, od kdy do kdy roste... A oči jim při tom svítí nadšením. Nebo takový pan Papoušek z Českých Budějovic, který vydal na vlastní náklady jeden z našich největších a nejkrásnějších atlasů hub. Je mu již přes sedmdesát a těžce ho trápí zlé nemoci. Přesto pravidelně vyráží s fotoaparátem přes rameno do lesa, kde fotografuje, zapisuje a třídí a stále sní své sny o tom, jak vytvoří ten nejúžasnější atlas či objeví dosud nepopsaný druh hub.

Po absolvování téměř dvou desítek takových rozhovorů jsem prostě došel k závěru, že pravým účelem sběru a studia hub je především udržování bystré mysli - nikoliv plnění košů co největším množstvím „hříbků“. A ještě jeden zážitek se váže k mému seriálu rozhovorů s mykology. K tomuto psaní mě totiž přivedl také rozhovor, který jsem vedl před nedávnem s jedním holandským - tedy správně nizozemským! - mykologem, který už pětadvacet let žije na Moravě, přesně ve Veselí nad Moravou.

Jan Willem Jongepier je rodák z zeelandského Vlissingenu, amatérský mykolog, kterého

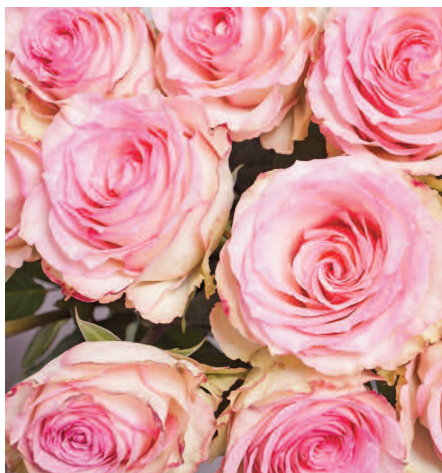
jeho koníčky, v tomto případě botanika a mykologie, přiměly až k odchodu do jiné země. Tento vystudovaný stavební inženýr nejdříve učil doma v Holandsku matematiku, teď u nás, ve Strážnici, pro změnu angličtinu. A právě amatérský zájem o tyto obory ho v sedmdesátých letech minulého století zavedl až na Moravu, kde ho uchvátily Bílé Karpaty, do nichž se bezbřeze zamiloval. Když tu pak ještě potkal svoji lásku, pohlednou blondýnku Ivanu, odborníci na péči o louky v Bílých Karpatech, bylo o jeho definitivním přesídlení rozhodnuto definitivně. Honza, jak mu tady říkají, se tak stal odborníkem na houby rostoucí Bílých Karpatech. Dnes v této chráněné krajinné oblasti mapuje vzácné luční houby a fotí tu neobvyklé barevné hříby. „Loni jsme tu vůbec poprvé u nás našli vzácný, teprve nedávno popsáný hřib Dupainův,“ vypráví nadšeně. I jemu dodávají houby a jejich studium obrovskou energii. Jinak by se těžko pustil do gigantického úkolu převést 20 000 po léta ručně zapisovaných údajů o časech a přesných místech nálezu různých hub do elektronické podoby. „Měla by mi na to stačit jedna zima,“ uzemnil mě svým optimismem čtyřiašedesátiletý mykolog, v porovnání s ostatními slavnými kolegy spíše junior.

Musím říct, že jsem mu to rád uvěřil. I on tak potvrdil můj názor, že houby, jejich sběr a studium se mohou stát opravdovým elixírem mládí. Nebo alespoň mladistvého ducha.

ELOV, ELOV, ELOV A PRVNÍ LÁSKA!

Je konec školního roku. Žáci a studenti obdrželi vysvědčení a mají před sebou dva měsíce prázdnin. Je po poledni. Na nádraží v Havlíčkově Brodě je živo. Čekám na lokálku do Prahy. Hodně lidí zde vystoupilo a další i já nastupujeme. Na každé stanici se cestující vyměňují. Ve Světlé nad Sázavou přistoupila velká skupina studentů, podle hovoru zřejmě z průmyslovky. Mezi nimi jen jedna dívka. Ta se posadila s mládcem na lavici u okna. Studenti byli rozjaření, veselí. Hovořil jeden přes druhého, smáli se. Co mne ale začalo vadit, že si jeden přes druhého říkali vole, vole. Požádala jsem je, ať prominou, že je ruším a zeptala jsem se oné dívky zda jí nevadí, že se líbá s volem. Mládenec vedle ní jí objímal, hladil a mezitím se líbali, ale to mně nevadilo. Od dívky jsem se odpovědi nedočkala. Ztichli. Tu jeden z nich na celé kolo mně odpověděl: "Paní, to je moc hodný kluk, my mu to přejem." "To je v pořádku, chlapci," řekla jsem, "ale jak si říkáte stále vole, vole, tak si připadám jak ve stádě volů. Vždyť se určitě navzájem znáte. Nebylo by lépe, kdybyste si říkali Vašku, Petře, Zdeňku, Pepíku, Ládku, Jirko, tak, jak se jmenujete?" "Ale paní, my to tak nemyslíme. Kluci, paní se to nelíbí, možná i dalším, kteří mlčí. Víte co, budeme si říkat elóv, elóv, elóv. Jen my budeme vědět, co to znamená a okolí si bude myslet, že mluvíme cizím jazykem a budou nás obdivovat. Cha, cha. Kluci, vystupujem" dal povel. Byli jsme v Golčově Jeníkově. Všichni chlapci, co jich zbylo ve vagoně vystoupili, i ten chlapec

s dívkou. Smáli se, někteří říkali elov. Vlak se rozjel. Tu se otevřely dveře a do vagonu se vrátil onen milovník dívky. Byla jsem překvapena, jak byl vysoký a vyspělý. Vypadal tak na dvacet let. Podíval se na mne s dotazem, zda si může ke mně přisednout. Souhlasila jsem. Posadil se naproti a začal povídat. "Moje dívka pro mne přijela do školy, ačkoliv jsem ji vůbec nečekal. Na gymnaziu dostali hned ráno vysvědčení a v devět hodin mohli jít domů. Tak se rozhodla, že si pro mne přijede. Byl jsem tak mile překvapen a ra-

dostí bez sebe, že jsem ji musel objímat a líbat. Paní, s ní jsem teprve prvně v životě poznal, co je to l á s k a. Srdíčko se mně tetelí blahem, jsem neskonale šťastný. Já jsem již od malička určen žít bez rodičů. Při nějaké jejich nehodě jsem se stal sirotkem. Byl jsem nejdříve v kojeneckém ústavu a pak jak jsem rostl, předávali si mne z dětského domova, do dalšího a dalšího. Nikdo si mne nevzal k adopci. Zda mám příbuzné, nevím. Tak se protloukám světem sám. Měl jsem ale také štěstí, že se mne ujal vychovatel z minulého domova. Jak byla vhodná chvíle, rozmlouvali jsme spolu, jak si mám zařídit život,

když jsem na to sám. Především mi kladl na srdce, že se musím finančně zabezpečit. Ještě mně není osmnáct let, takže si nemohu najít brigádu někde v ocelárnách, kde se dají vydělat peníze. Loni jsem přes prázdniny pracoval u Českých lesů a letos tam mám opět nasoupit hned v pondělí jako dělník, který ořezává větve pokácených stromů. Mám tam výhodu, že dostanu dobrou svačinu i oběd zadarmo a ještě výdělek. Ale denně mohu pracovat jen 8 hodin. Již se do voňavého lesa těším. V zimě mám zajištěnu brigádu zase u nás v jedné restauraci. Jsem tam podle potřeby, hlavně se starám o mytí nádobí, někdy pomáhám při roznášení piva či jiných nápojů, semtam dostanu od strážníků zpropitné a někdy na přilepšenou domů řízek, či jinou dobrotu zdarma, též mám i oběd i svačinu plus výdělek. Ale ve 20 hodin již musím být v domově. To dodržuji. Musím se připravit do školy nebo do dílny. Se svoudívkou za mé peníze jsme byli dvakrát v Praze, navštívili jsme řadu památek v různých městech, hradů a zámků, dokonce jsme byli na Macoše. Nepohrdnem ani účastí na diskotéce. Schůzky si domlouváme přes mobil. Většinou na sobotu či neděli. Až si vydělám více peněz, rád bych se podíval k moři. Samotnému se mně tam nechce. Rodiče ji se mnou nepustí. Musím dále šetřit a podle úspor se budu moci oženit nejdříve v 25 letech. Těším se moc, až budu mít svoji vlastní rodinu. Paní, promiňte, já už budu vystupovat. Nezlobte se, že jsem Vás obtěžoval svými starostmi,

Pokračování na str. 9.

ale pojal jsem k vám důvěru. Mějte se hezky. Nashledanou." Také jsem mu poděkovala a popřála hodně úspěchů do dalšího života, ať se mu všechny vytčené cíle splní. Ještě jsem

mu v Čáslavi zamávala z okna. Občas si na mládence vzpomenu, když je konec školního roku. Jak asi odmaturoval, zda se stal truhlářem, jak si přál, či studoval dál a zda-li vydělal

tolik peněz, aby se mohl oženit. Inu, každý nemá na růžích ustláno. Pro každé dítě je nejhorší, když zůstane bez rodičů.

Věra Niklová

Osudový hod

Příběh, o kterém chci psát, se udál už dávno, 29. srpna 1944. Ten den vypuklo Slovenské národné povstání, ale v tomto případě jde o podobnost náhodnou.

Poslední válečné prázdniny se nezadržitelně chýlily ke konci a my s bratrem jsme si je chtěli trochu zpestřit. Už od studentských let jsem hned po fotbalu měl rád atletiku. V Německém Brodě byl čilý lehkotletický oddíl, ale tam jsem se nemohl dostat, protože jsem byl neobratný a také ve srovnání se spolužáky pomalý. Znamka z tělocviku svědčila o tom, že patřím mezi outsidersy. Chtěl jsem však našemu hodnému panu profesorovi ukázat aspoň snahu.

Napadlo mě, že bych se vzhledem k mírně obézní postavě uplatnil v hodu diskem. Pro tuto myšlenku jsem získal mladšího bratra a ještě dva kamarády. Našli jsme kámen, který se trochu podobal disku a na posečené louce začali házet. Hody se mně ale vůbec nezdařily a byl jsem stále poslední. Čtvrtý pokus byl pro mě osudný. Při otočce jsem si vymkl koleno. Nemohl jsem vstát a poprosil bratra, aby došel domů pro tatínka, který měl náhodou dovolenou. Tatínek se obrátil na souseda, který měl auto, aby mě odvezli do nemocnice. Po značných komplikacích se podařilo uložit mě do auta a asi za čtvrt hodiny jsem už ležel na chirurgické ambulanci. Službu

měl mladý lékař, který se mě ptal, zda vydržím napravení bez narkózy. Zmateně jsem přisvědčil. Koleno mně dali do škrobového obvazu a nařídili přísný klid na lůžku. Koleno moc bolelo a první noc jsem nemohl vůbec spát. O mnoho lepší to nebylo ani v dalších dnech. Poslouchal jsem rozhlas a také si četl knihy z naší knihovny. Ale jak to bude se školou? Navštěvovali mě kamarádi a já si opisoval vleže látku do sešitu. Málokdy ale vyučování ve škole probíhalo po celé dopoledne. Většinou skončilo kvůli poplachu mnohem dříve. Asi po třech týdnech jsem musel jít na kontrolu do nemocnice. Nedopadla pro mě příliš dobře, koleno ještě ani zdaleka nebylo v pořádku. Zase jsem měl na koleně „škrobák“, ale už jsem se o berlích mohl občas belhat po bytě. Další kontrola už dopadla lépe a tak jsem se asi v polovině října mohl o holi vrátit do gymnázia. Byl jsem napřed úplně, potom částečně osvobozen od tělocviku. Budovu školy obsadili esesáci.

Naše třída našla azyl v budově Výzkumného ústavu bramborářského. Náš ročník postihla další nepříjemnost. My chlapci jsme byli povoláni na kopání zákopů u Brna. Předtím nás čekala lékařská prohlídka. Napřed nás prohlížel starý český lékař. Na prohlídku jsem si vzal potvrzení z brodské chirurgie o svém těžkém úrazu a byl spokojen, když mi řekl, že si mě nemůže vzít na svědomí. Ale za

pár dní nás povolali k německému lékaři. Celou záležitost jsem konzultoval s chirurgem, který mě napravoval koleno. Dal mi nové potvrzení o zraněném levém koleně. Německému lékaři jsem tvrdil, že koleno neustále bolí, nemůžu ho ohýbat a chodím stále s hůlkou. Sehrál jsem před lékařem malou hereckou etudu. Byl jsem rád, že po jistém váhání pronesl slovo „Untrüglich“. Děvy z naší třídy litovaly odvedence a se mnou téměř nemluvily, jen Jarka řekla něco o srabech. To mně však vůbec nevadilo.

Vyučování v bývalé lihovarské škole bylo nepravidelné a v dubnu už úplně přestalo. Všichni spolužáci se ze zákopů vrátili. Čekali jsme na konec války.

Nezapomenutelným dnem se pro nás stal 5. květen 1945, kdy jsme se shromáždili na náměstí, vyslechli projev předsedy MNV Antonína Šouby a zazpívali naši československou hymnu. Domů jsme se vraceli parkem a ke svému zděšení jsme zahlédli běžící esesáky se samopaly. Slyšeli jsme střelbu a jen se dohadovali, co se děje ve městě. Doma jsme už s tatínkem, maminkou a bratrem poslouchali rozhlas na vlně 415 a prožívali šťastné dny osvobození. Bylo nám 17 a mohli jsme se zase radovat z krás života

Pavel Zedník

Senior Point oslavil první narozeniny

Otevírací doba:

Pondělí	8-12 13-17 hod.
Úterý	8-12 hod.
Středa	8-12 13-17 hod.
Čtvrtek	8-12 hod.
Pátek	8-12 hod.

V úterý a čtvrtek od 13 do 17 hodin je možné využití prostor pro organizace, které pracují se seniory.

Začátek srpna je pro nás tak trochu narozeninovým časem. Letos jsme sfoukávali první svíčku. V tento slavnostní den jsme si přichystali den otevřených dveří. Cukrárna U Hrušků nám věnovala krásný narozeninový dort, který všem účastníkům moc chutnal.

“Máme radost, že i po roce je o naše služby mezi seniory stále stoupající zájem. Využívají možností dotazů, práci na počítači, trénování paměti, registrují se do programu Senior Pas. Stále více jsou využívány naše pravidelné aktivity jako zdravotní monitoring, zdravotní cvičení, rukodělné dílničky, nordig walking a vyházková dopoledne,” říká Ilona Loužecká ze Senior Pointu.

Mezi nepravidelné aktivity zařazujeme přednášky různých typů a stylů - tou nejbližší bude ve středu 21. října ve spolupráci s Centrem pro zdravotně postižené Kraje Vysočina přednáška na téma Kompenzační a rehabilitační pomůcky pro imobilní uživatele.

V měsíci listopadu máme v plánu zabrousit do historie a popovídat si o Četnictvu u nás v Havlíčkově Brodě.

Na Vánoce nás čekají dílničky směřované k výzdobě dveří, stolů a drobných vánočních dárků.

Budeme se těšit na Vaši účast.

Ilona Loužecká,

koordinátorka Senior Pointu v Havlíčkově Brodě

Ani na podzim jsme se nenudili

Záříjový výlet klientů do Zoo Jihlava - děkujeme pracovníkům Billa za pomoc při organizaci

Gratulace k devadesátinám pana Tlustého

Nové vitríny na chodbách domova

Představení s Vlastimilem Harapesem

Novinky z Domovinky

Bylo léto, horké léto, tak jak léto má být a my, kdo jsme byli v Domovince, jsme to přečkali. K naší radosti se nám v červenci vylíhlo jedno mládě malého papouška a od zebříček dva potomci. Již se mají k světu a vesele si poskakují po kleci. Rádi se na ně chodíme dívat, na čipery. U nás je o ně dobře pečováno.

Vzhledem k dovoleným, jak našich klientů, tak i personálu jsme měli změněný program. Úspěšně jsme dokončili ruční práce. Odevzdali jsme do Čer-

veného kříže velkou hromadu námi upletených i uháčkovaných čtverců, ze kterých budou zhotoveny přikrývky pro děti v Africe. Nyní vyrábíme z vlny malé figurky, kterým dáváme podobu panenky, panáčka, vodníka či víly a podobně. Použijeme je mimo jiné jako dáreček, až k nám opět po prázdninách zavítají žáci z naší partnerské školy.

Uvítali jsme postupně mezi námi tři nové klienty. Jsme rádi, že jsou mezi námi spokojeni a chválí si pobyt u nás. Ani to snad nemůže být jinak.

Jakmile se ukázalo po vedrech přijatelné počasí, ihned nás paní pečovatelky vedly na procházku do okolí. Nejdříve jsme prošli naším parkem. Bohužel žár slunce spálil všechny květy na okrasných rostlinách, i tráva byla místy spálená. Ale při poslední procházce jsme zaznamenali, že po deštích se alespoň tráva zazelenala, jako by bylo jaro. Přáli bychom si,

aby se i všechna příroda opět vzpamatovala.

Nastalo již babí léto, dovolená většinou skončila. V Domovince se vracíme k normálnímu životu. Na každý týden máme naplánovaný rozvrh činnosti. Připomněli jsme si i Dny evropského dědictví v Havlíčkově Brodě konané v sobotu 12. 9. 2015. Kdo mohl, zúčastnil se některých akcí.

V pondělí 14. 9. 2015 jsme vzpomněli 78 let od úmrtí našeho prvního prezidenta ČSR Tomáše Garrigue Masaryka.

Naše terénní pečovatelky se úspěšně střídají v používání dvou nových elektrických kol. Je to pro ně velká časová úspora a také nákup pro klienty nemusí nosit v ruce. Docela rychle se seznámily jak kola obsluhovat. Lituji, že kol nemáme více.

Přejme si, ať se nám vše za vedení našich obětavých paní pečovatelek daří.....

Nashledanou, milí čtenáři.

Věra Niklová

O statečnosti

Pokud mluvíme o statečnosti, máme zpravidla na mysli někoho, kdo se postavil s nasazením vlastního života přesile, aby ochránil ohroženého slabšího. Jistě, to je hrdinství, které zasluhuje úcty, a takových lidí si musíme vážit.

Ale já teď chci mluvit o méně okázalé statečnosti, o odvaze postavit se nespravedlivému mínění většiny. Většina si často vyhlédne jako viníka někoho neoblíbeného, vyčnívajícího z řady a obviní ho neprávem. Zjistíme-li, že byl očerněn nespravedlivě, jsme postaveni přes nelehkou volbu. Zastat se takového člověka proti většině zna-

mená riskovat, že budeme za to nenáviděni, pomlouváni, šikánováni a do jisté míry vyčleněni z kolektivu.

Abych uvedl názorné příklady: Po konci 2. Světové války a šestileté německé okupace si mnozí Češi mysleli, že nastal čas odplaty. Někdy se mstili i na nevinných. Pokud se někdo z Čechů zastal takového Němce, riskoval, že bude označen za kolaboranta, ostouzen, šikánován, fyzicky napadán a někdy vystaven i hrozbě lynče. Stejně tak ti, kdo se v dobách protizidovských a později protiromských nálad zastali Žida či Roma, byli vystaveni štvanicím,

pomlouvám, byla jim vytloukána okna nebo propichovány pneumatiky u aut, byli vyřazováni ze společnosti.

Stejně těžké je postavit se názorům šéfa či vlivného známého. Jde o existenci, kariéru, rodinu. Ne každý se odváží vystoupit. Aby mi bylo rozuměno, nejde mi o to, zastávat se každého obviněného. Jen těch, o nichž jsme přesvědčeni, že se jim děje křivda.

Kolik z nás se toho odváží? Ale co naplat. Nechceme-li, aby jiní byli lhostejní k našim problémům, neměli bychom být lhostejní k nesnázím jiných.

Jaroslav Vaněk

Jakého věku se mohou dožít různí živočichové

Slon	75 let	Ovce (x)	10 – 15 let
Kůň	50 let	Zajíc	13 let
Kráva (x)	25 let	Želva obrovská	250 let !!!
Nosorožec	47 let		
Hroch	41 let	Výr veliký	68 let
Medvěd	34 let	Sup	52 let
Tuleň	30 let	Pelikán	51 let
Opice	30 let	Orel	46 let
Žirafa	28 let	Holub	30 let (a více)
Tygr (x)	26 let	Pštros	27 let (a více)
Lev (x)	25 let	Slepice (x)	6 – 8 let
Kočka	25 let		
Velbloud	25 let	Úhoř	55 let
Jelen	23 let	Kapr	47 let
Bobr	19 let	Sleď	19 let
Pes	17 let	Pstruh	19 let
Veverka	15 let	Losos	13 let
Koza (x)	10 – 15 let	Sardinka	8 let

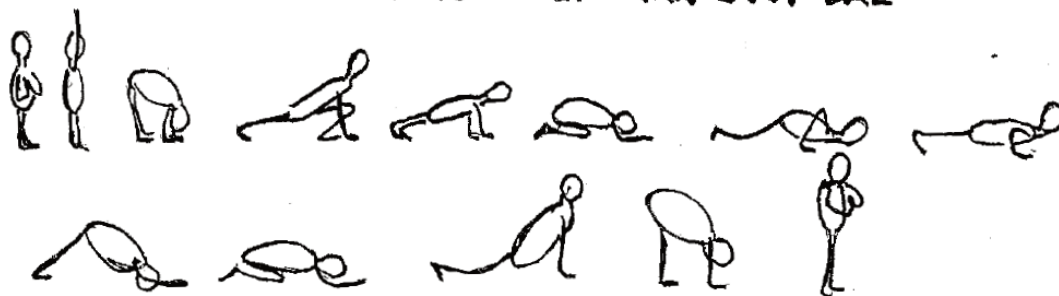
Jak vidno rekordmanem je želva. Jinak je třeba říci, že v zajetí se živočichové dožívají zpravidla delšího věku než na svobodě. Nejsou totiž vystaveni tolika nebezpečím.

Z francouzské knížky *Lecture amusante* a z internetu (živočichové označení „x“) vybral Jaroslav Vaněk

Pět Tibeťanů

**POZDRAV SLUNCI – BUĎ POZDRAVENO STARÉ DOBRÉ SLUNCE
SVÍTÍŠ NÁM UŽ MILIONY LET – TAK SVÍŤ DÁL**

Oslovilo mě několik klientů – zájemců o „Pět Tibeťanů“. Snad jim tato skica pomůže jít proti času. Doporučuji cvičení dvakrát za den. Občas neuškodí ani „pozdrav slunci“. Držím palce!

* HUMOR * HUMOR * HUMOR * HUMOR * HUMOR * HUMOR * HUMOR *

Ovocné knedlíky

Vzhledem k složitým klimatickým poměrům považujeme za účelné otevřít v Jablíčku kulinářský koutek. Zveřejňujeme první příspěvek:

Víckrát v tomto roce
přihnaly se tropy
odkudsi z Afriky
až k nám do Evropy.

Nechceme nic extra,
uvítáme s díky
na našich talířích
ovocné knedlíky.

Sezóna je právě,
za výhodné ceny
peckovité plody
jsou teď nabízeny.

Ale už to slyším,
v uších mi to zvoní
„Chcete je moc často,
měli jste je vloni!“

Ta velká vedra,
v nichž teď lidé žijí,
chtějí lehčí stravu,
méně kalorií.

V kuchyni je umí,
už to prokázali,
na těch s meruňkami
jsme si pochutnali.

A za práci navíc
navrhnu vás všechny,
by vám na hrud' připli
řád zlaté vařečky.

srpen 2015

Jaroslav Vaněk

Z německého humoru

Rolník a bandita

Jeden rolník se vracel z města, kde úspěšně vyřídil své obchodní záležitosti. V hustém lese vyskočil proti němu zpoza stromu mladý lupič a ohrožoval ho revolverem. „Dej sem peníze, nebo střelím!“ Když rolník viděl, že to bandita myslí vážně, vydal mu peněženku. Ale neztratil duchapřítomnost. „Máš štěstí,“ zalhal, „že jsem pro obec vyzvedl z banky větší sumu peněz.“ Proto je má peněženka plná. Ale hloupé je, že občané si budou myslet, že peníze jsem si ponechal já a přepadení si vymyslel. Nemohl bys mi prokázat laskavost a střelit několik kulek do mého pláště, abych měl důkaz, že jsem byl skutečně přepaden? Peníze máš tak jako tak.“ Lupič chvíli přemýšlel a pak řekl: „Pro mě za mě. Nastav plášť.“ Rolník podržel na holi plášť a bandita do něj vystřelil z revolveru. „Ještě jednou“, prosil rolník. „Ať lidé vidí, že jsem byl v pořádném ohrožení.“ Lupič vystřelil podruhé a potřetí. „Ještě jednou“, žádal rolník. „Ale já už nemám náboje,“ přiznal bandita. Rolník se na něho vrhl s holí. „Ty darebáku, nestydíš se přepadat lidi? Jdi raději pracovat, když potřebuješ peníze.“ Povalil zaskočeného lupiče, sebral mu svou peněženku, oblékl si svůj prostřílený plášť a pokračoval v cestě k domovu. Zpráskaný a neúspěšný lupič odbelhal s nepořízenou.

Podle německé povídky Lucie Felsové Bauer und Bandit
zkráceně a volně převyprávěl Jaroslav Vaněk

Jazykové hříčky

Hajný asi Heina nečetl.
V Plačkově chlapi nepláčou.
Kozák nikdy nepil kozí mléko.
Pobýval někdy Bush v buši?
Alkoholik se dlouho neholil.
Roberte, neberte to!
Bédík byl od malička nezbeda.
Vejtaha se chlubil, že nejezdí výtahem.
Divím se, že z Oldy bude polda.
Emil už nebydlí v Semilech.
Bača si koupil nové bačkory.
Malá Julinka se ptala, co je to pralinka.
Fyzik měl i v 50 letech dobrou fyziku.
Jak často jezdí autobus do Častolovic?

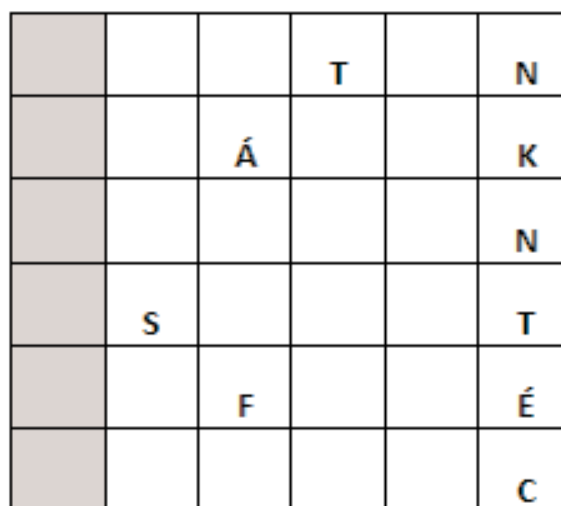
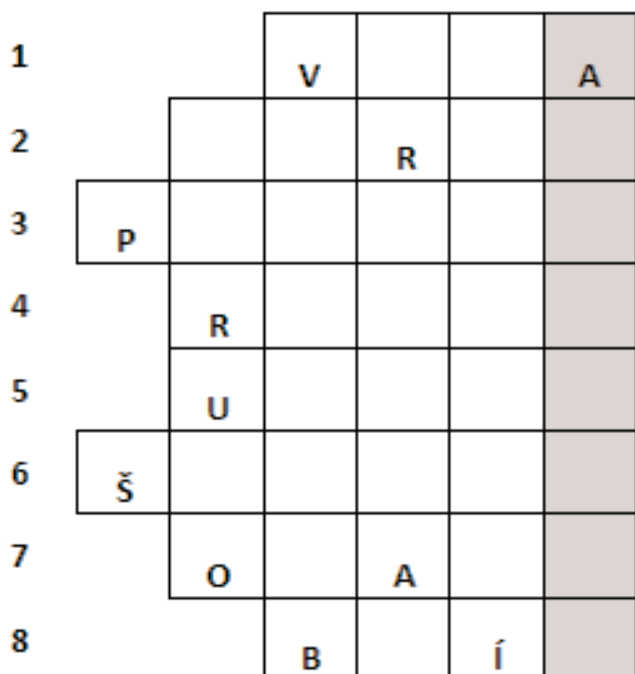
Ambrož nezná tuhle brožuru.
Pijan prodal pianino po babičce.
Ta Polka hezky tančí polku.
Grafik neznal tenhle paragraf.
Artur ještě nenavštívil Turnov.
Helena si nesla domů polena.
Rozhněval si učitelku z Hněvkovic.
Závišovi moc chutnaly višně.
Spěch vede málokdy k úspěchu.
Bětko, zase máš pětku!
Světlanu, kdy uslyším Tvé „Ano“?
Ten ženich byl z Věže.
Matematika se to netýká.
Mirek nemá moc rád pórek.

Pavel Zedník

Křížovka

Vyplněnou křížovku se správnou tajenkou odevzdejte na recepci DS Reynkova do 20. listopadu, tři vylosovaní získají hodnotné ceny.

Dnes je čím dál těžší najít si partnera do nepohody - všichni.....tajenka.....

1. ITAL
2. JEDNOTKA RYZOSTI ZLATA
3. PTAČÍ KŘÍDLA
4. ORÁČ, ROLNÍK
5. KONZERVACE KOUŘEM
6. PASTÝŘSKÁ PÍŠŤALA
7. VÝHODNÁ KOUPEĚ
8. PRUDCE JEDOVIATÁ BYLINA

PLOCHÁ LODICE
SANDÁLEK
MUŽSKÉ JMÉNO (7. 4.)
OKLESTIT
SLAVNOSTNÍ PRŮVOD
KRÁL LÁVRA

POMŮCKA: PONTON, ŠALMAJ, RATAJ

•••••
• **Redakce:** Věra Niklová, Irena Trnková, Jaroslav
• Vaněk, Pavel Zedník a další přispěvatelé
• **Redakční rada:** Ondřej Rázl, Magdaléna Ku-
• frová, Petra Plodíková, Zdena Lehmannová
• **Kontakt:** plodikova@ssmhb.cz, 569 433 757.
• **Náklad:** 400 ks
• *Za případné chyby v textu se omlouváme.*
• *Uzávěrka příštího čísla 15. listopadu 2015.*
•••••

SPONZOREM
ČASOPISU JABLÍČKO
JE SPOLEČNOST UNI-
DERMA s.r.o., KTERÁ
NABÍZÍ KOSMETIKU
PRO KOMPLEXNÍ PÉČI
O NAMÁHANOU
POKOŽKU. Více na
www.uniderma.cz

